

Rose

นายและนายเท่านั้น

Chiffon_cake

เจียน

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก ฐ า น ที่ สํ า คั ล

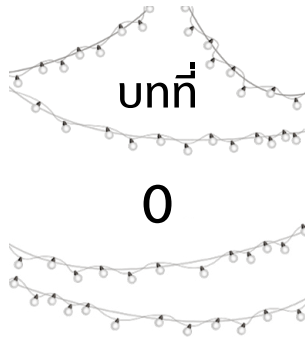
หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

นายและนายเท่านั้น เป็นผลงานเล่มล่าสุดของ “Chiffon_cake”
เชื่อว่าคนอ่านที่ถือเล่มนี้อยู่ในมือ น่าจะพอคุ้นหูกับนามปากกาที่อยู่ข้าง
ไม่มากนักน้อย

สำหรับเล่มนี้จะเล่าถึงเรื่องราวของคนสองคน ที่คนหนึ่งโยเยหา
ความรัก แต่ก็ผิดหวังกับความรักซ้ำๆ เหมือนโชckeตาโยนบทยดสอบชีวิต
ที่โหดร้ายลงมาให้ ส่วนอีกคนเคยผิดหวังมาแล้วหนึ่งครั้ง จึงไม่เปิดใจให้
ใครเข้ามาอีก เพราะกว่าจะผ่านช่วงเวลานั้นมาได้ มันช่างยากเย็นเหลือเกิน
หากอยากรู้แล้วว่าเส้นทางของทั้งสองคนจะมาบรรจบกันที่ตรงไหน เรา
พลิกหน้าถัดไปเพื่อพบกับการเดินทางของพวกเขาพร้อมกันเลยดีกว่า

Rose

เรื่องราว ของผมกับเขา...มันเริ่มจากตรงไหนนะ

พอลองคิดตรึกตรองดูดี ๆ ผมว่ามันน่าจะเริ่มจากตรงนี้นี่แหละ
เป็นการเริ่มต้นที่ไม่ได้สวยงามเลยสักนิด
พูดแล้วก็อยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขอดีตนะครับ

“โฟน เรามาแล้ว” ผมเดินยิ้มร่ามาแต่ไกลเมื่อเห็นร่างสูงๆ ของแฟน
นั่งอยู่ที่บาร์และกำลังหันหลังให้ โฟนค่อยๆ หันกลับมา ก่อนจะมองมาด้วย
สายตาที่ผมอ่านออกว่าเขา กำลังมีเรื่องทุกข์ในใจ

หัวใจผมห่อเหี่ยวลงทันที

เคยเป็นกันมั๊ยครับที่ว่าลัทธิชาตญาณเราจับสิ่งผิดปกติได้ทันทีโดยไม่ต้องใช้เวลามากมาย

“มีอะไรหรือเปล่า”

“รับอะไรดีครับ” ก่อนที่แฟนผมจะตอบ เสียงเรียบเย็นเสียงหนึ่ง
ก็ดังมาจากอีกฝั่งของบาร์ คนพูดคือบาร์เทนเดอร์ที่หน้าตาหล่อเหลาเอามากๆ

แม้ว่าผมจะพะงะนิดหน่อยกับความหล่ออันน่าตกใจของเขา แต่ผมก็สนใจแฟนผมมากกว่า

“โมฮิโต้แก้วนี่ครับ” ผมตอบส่งๆ แล้วทั้งตัวนั่งลงข้างๆ โฟนเอาแต่นั่งเยียบ ต้มเครื่องต้มในมือซ้ายๆ จนเครื่องต้มที่ผมสั่งถูกนำมาวางไว้ตรงหน้า โฟนก็ยังไม่ยอมเอ่ยปากพูด “เบ๊บ พุดกับเราหน่อยสิ”

คำว่าเบ๊บทำให้โฟนมือสั่น ผมรู้ว่าเขาชอบคำนี้มาก จึงลองพุดมันออกไปดู

“โฮป” โฟนรำพึงเสียงพรว่ำ

“ว่าไง”

“เมื่อคืน...เรานอนกับวินมา”

ราวกับว่าสมองของผมแตกและเกิดเสียงดังแครก ใครจะไปคิดว่าแฟนจะเริ่มบทสนทนาที่สร้างความเจ็บปวดอย่างกับค้อนขนาดยักษ์กระแทกเข้าที่ตึงจุกแบบนี้

“อะ...อะไรนะ”

สิ่งผิดปกตินี้ว่านั่น...มันร้ายแรงขนาดนี้เลย

“เรานอนกับคนอื่นมา”

“ละ ล้อเราเล่นหรือเปล่า”

“เราไม่ได้ล้อเล่น” โฟนหันทั้งตัวมาหาผม “เราว่าเรามีความสุขกับมันมากเลยนะ”

“...”

“เราрукให้เขาแล้วเราชอบอะ”

ผมนึกว่าผมฟังผิดไป แต่ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นเลย คนคนนี้ได้ทุกระตือรือร้นมากเวลาพุดเรื่องนี้ ราวกับว่าเป็นไฟในชีวิตเขา

ไฟที่ผมไม่ยอมมีส่วนเกี่ยวข้อง

ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เขาชอบผม ชอบทำรักกับผม ชอบส่งเสียงครางเวลาที่ผมอยู่บนตัวเขา

ทว่าตอนนี้เขากลับ...เปลี่ยนไป

สมองผมเบลออกไปหมด ผมรักแฟนผม แม้ว่าผมจะไม่เคยเป็นฝ่ายรับ

มาก่อน แต่ใจผมก็เริ่มลังเลนิดหน่อยว่าผมควรจะเอาไปดี

เอ่อ เดี่ยวก่อนนะ ถึงผมจะเปลี่ยนตัวเองเพื่อเขา แต่เขาเพิ่งนอกใจผมมาไม่ใช่หรอ

“เราเลยอยากคุยกับโฮป อยากรู้ว่าโฮปจะโอเคหรือเปล่าถ้าเราอยากขอให้เราทั้งคู่มีโอเพนรีเลชั่นชิปกัน”

หุผมเหมือนจะหนาวไปแล้ว

“โอเพนรีเลชั่นชิป?”

“ใช่” โฟนยิ้มอย่างเต็มใจมากที่จะเล่า “เรากับโฮปยังคบกันนะ แต่เราทั้งคู่จะมีใครมาคุยก็ได้ จะไปนอนกับใครก็ได้”

อาจมีหลายคนที่โอเคกับโอเพนรีเลชั่นชิป แต่ผมคนหนึ่งละที่ไม่นิยมแบบนี้ และที่ผ่านมาโฟนไม่เคยคุยเรื่องนี้กับผมมาก่อนเลย นอกจากจะไม่ยอมถามผมก่อนแล้ว เขายังสไลด์ร่างของตัวเองไปให้กับคนที่ขึ้นชื่อว่า เป็น - เพื่อน - ร่วม - คณะ - ของ - ผม!

ผมไม่มีสิ่งอื่นใดจะมอบให้ นอกเสียจากนิ้วกลางเรียว ๆ ของผม โมฮิตได้แกวที่เพิ่งขงเสร็จถูกผมคว่ำมาโยนทิ้งลงบนพื้นด้วยความเดือดดาล

ผมโมโหจนขาดสติ จำได้ว่าผมกับโฟนเลิกกันด้วยการทะเลาะกันอย่างรุนแรงต่อหน้าคนทั้งร้าน และพยานที่เห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจนที่สุดก็คือ...บาร์เทนเดอร์สุดหล่อคนนั้น

...

หลายคนคงจะสงสัยว่านี่มันอะไรกัน จุดเริ่มต้นบ๊าบอะไร

อ้อ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของผมกับโฟนหรอกครับ (ถอนหายใจ) แต่เป็นเรื่องของผมกับบาร์เทนเดอร์หนุ่มรูปงามที่พบเจอกันครั้งแรกในวันนั้น แต่ยังไม่ได้อยู่ด้วยกันมากมาย

มันค่อนข้างที่จะค่อยเป็นค่อยไปนะ

และต่อหน้าบาร์เทนเดอร์คนนี้...ผมยังต้องเจ็บอีกหลายแผล

หลายแผลมากจริง ๆ

“พี่เอก อะไรของพี่วะ” ผมเดินเข้าไปกระซกแซนแฟนตัวเอง (ในตอนนั้น) เมื่อเห็นว่าเขากำลังควงเด็กหนุ่มหน้าละอ่อนอยู่

“ฉิบหายละ” พี่เอกสบถ ตั้งท่าจะลุกหนี แต่เจอผมขวางทางเอาไว้ ก่อน มือของผมกำลังจะคว้าเครื่องตีม้แฉว้นนั้นมาโยนลงกับพื้น (อีกแล้ว) แต่บาร์เทนเดอร์คนเดิมที่อยู่หลังบาร์กลับจับแฉว้นนั้นเอาไว้อย่างปกป้อง

ผมจึงไม่มีทางเลือกนอกจากตีหน้าพี่เอกไปสองที ไม่นานอดีตแฟนของผมและคู่ซี้ก็วิ่งออกจากร้านไปด้วยความอับอาย ตาของผมเหลือบมองบาร์เทนเดอร์ที่ยังคงจับแฉว้นไว้ในท่าเดิม

“นายทำอะไรของนาย”

“เรารู้ว่าเดี๋ยวนายก็ต้องตี” เขาพูดนิ่งๆ แล้วปล่อยแฉว้นในมือให้เป็นอิสระ เขาเตลถูก สถานการณ์ตอนนี้ผมคงไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าแอลกอฮอล์ปริมาณมหาศาล ผมทิ้งตัวนั่งที่บาร์แล้วถอนหายใจ

“เราออกหักต่อหน้านายสองครั้งแล้ว” ผมพ่นลมออกมาอย่างเซ็งๆ ในโซโคระตา

“นายไม่ได้หักหักต่อหน้าเราสองครั้ง” เขากล่าว “นายสลัดคนที่ไม่ดีออกจากชีวิตไปสองคนต่อหน้าเราต่างหาก”

ผมแค้นหัวเราะอย่างฝืนๆ ก่อนที่สายตาของผมจะไปสะดุดกับป้ายชื่อที่อกของเขา

AKIN

ร้านนี้เป็นร้านที่ตกแต่งค่อนข้างแคชวลและวัยรุ่น ลูกค้านส่วนใหญ่เป็นวัยมหา'ลัยที่หวังจะให้เสียสั๊กคนหิ้วกลับไปด้วยแล้วก็เลี้ยงดูไปยาวๆ ฉะนั้นนายอकिनคนนี้จึงไม่ได้แต่งตัวเป็นทางการมาก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ดูหล่อสุดๆ อยู่ดี

“อีกแก้วมั้ย” เขาถาม

ไม่รู้ว่าเพราะเขาเป็นคนดีหรือเพราะเขาอยากขายเครื่องดื่มให้ผม
กันแน่ ถึงได้เอ๋ยถามออกมาแบบนี้ แต่ในนาทีนี้ ไม่ว่าแบบไหนผมก็ยอม
ทั้งนั้น

ขอแค่มีคนรับฟัง มีคนเข้าใจว่าผมเพิ่งผ่านเรื่องอะไรมา แค่นั้นก็พอ
“ส่งมาเรื่อยๆ เลย” ผมบอกเขา

.

.

.

“ไหวปะ”

ครั้งนี้ขอคืนมาช่วยลูบแผ่นหลังให้ผมอยู่ที่หลังร้าน ผมไม่ได้บอกเลิก
แฟนในร้านนี้ต่อหน้าอकिनเหมือนสองครั้งที่ผ่านมา (ชีวิตคนเราคงไม่ได้
มีความบังเอิญซ้ำๆ บ่อยครั้งแบบนั้น หรือถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ผมว่าผม
ควรไปทำบุญวะ) ผมออกหักจากที่อื่น (แฟนแม่ขโมยแล็บท็อปที่ผมมีงาน
ต้องส่งอาจารย์ไป...เหอะ คราวนี้ผมคบกับขโมย) รู้ตัวอีกทีผมก็มาอยู่ที่
ร้านนี้ เมาปลื้มอย่างช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ จนอकिनต้องมาช่วยอย่างที่เห็น

“ไม่ไหว” ผมบอกน้ำหูน้ำตาไหล ไม่แน่ใจว่าเป็นน้ำตาจากการอาเจียน
อย่างหนักหรือว่าเป็นเพราะกำลังเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างมาก

“ไม่ไหวก็กลับบ้านไป ให้เรียกแท็กซี่ให้มั้ย”

“ไม่ได้หมายถึงร่างกาย” ผมโอดครวญเสียงยานาง เมาจนตัวลื้อย
จนอकिनจับผมเอาไว้ไม่อยู่ “หมายถึงตรงนี้...หมายถึงหัวใจนี่”

“เจ้าบทเจ้ากลอนซะด้วย”

“ปล่อยเลย ไม่ต้องมายุ่ง”

“อยากนั่งอยู่ข้างๆ ถึงขยะ?”

“ใช่”

“ตามใจ”

จำได้ว่าตอนนั้นกลิ่นหุนๆ ลอยเข้าจมูกของผมอย่างจัง “อ๊ะ อะไรเนี่ย!”

“ก็นายบอกเองว่าให้เราปล่อย”

“เราแค่...” นี่ผมแทบจะสร้างมาเพราะผู้ชายหนึ่งคนนี่แล้ว
“เรียกร้องความสนใจไปงั้น”

“เรียกร้องความสนใจก็ต้องบอกให้อยู่สิ ไม่ใช่บอกให้ไป”

“ ”
...

“เกาะไหลเราเร็ว เดี่ยวเราไปส่งขึ้นแท็กซี่”

ในเวลานั้นผมเพิ่งรู้เช่นเห็นชาติว่าบาร์เทนเดอร์คนนี้นอกจากหล่อแล้ว
ยังนิสัยดีอีก แม้จะดั่งเงาที่ตาม

•

•

•

ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้...ที่ผมแต่งตั้งให้คุณเป็นพยานรู้เห็นความรัก
ของผม

อาจเป็นเพราะทุกครั้งที่ผมออกหาก็จะมีเขาอยู่ ณ ที่ตรงนั้นเสมอละมั้ง “มาคนเดียว?” เขาเลิกคิ้วถามตอนเห็นผมเดินย่ำแฉ่งเข้าไปในบาร์ที่เขาทำงานอยู่

“**ရှေ့**”

อดินหันซ้ายหันขวาราวกับต้องการหาคนที่กำลังจะหักอกผมเหมือน
อย่างที่เขาเคยเห็นในหลายๆ ครั้งที่ผ่านมา

“อะไรของนาย วันนี้เราแฮปปี้” ผมเห็นibunๆ

“ไม่น่าเชื่อแฮะ”

“ว่าไงนะ”

“เปล่า”

“ ”
...

“จิ้งเกี้ยวแรกเราเลี้ยง”

จากที่หน้าบึ้งตึงอยู่ ผมก็ยิ้มกว้างอย่างถูกอกถูกใจ

“เพราะสิ่ง^๒ที่เราถึง^๓ชอบ^๔มา^๕อุดหนุน^๖ร้านนาย”

“เราเป็นแค่พนักงาน”

“แต่เราก็ให้ทิปหนักไ้ปะ”

“ก็ไม่ขนาดนั้น”

ผมเหล่มองอีกฝ่ายอย่างหมั่นไส้ แต่จะว่าไปแล้วคนหน้าตาอย่างหมอนี่ถ้าได้ทีป็น้อยก็คงเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเกินไปหน่อย เสียหลายคนคงพร้อมใจกันปยุให้เขาหนักมากแน่ๆ

“ดีใจนะที่เห็นนายมีความสุข” เขาบอกผมแม้ว่าริมฝีปากจะไม่ได้ยิ้มออกมา

“ขอบคุณ” ผมถอนหายใจ “เราหวังจริงๆ ว่าอยากให้ความรักครั้งนี้ของเรายาวนานไปจนแก่”

อดินทำงานของตัวเองอยู่ที่หลังบาร์ แต่ก็ฟังผมอย่างตั้งใจ แม้เสียงหนึ่งของผมจะมองว่าเขาแค่ทำไปตามหน้าที่บาร์เทนเดอร์ที่ซื้อใจลูกค้า แต่ผมยอม...ยอมให้เขาซื้อ

อะไรบางอย่างทำให้ผมคิดว่าเขาคือคนนี้คือเซฟโซนของผม

ผมอุ่นใจมากที่มีเขาอยู่ใกล้ๆ

“เราไม่อยากใช้คร่ำยเรื่องความรักอีกแล้ววะ”

เวรเอ๊ย ยังไม่ถึงสองวันดีด้วยซ้ำตอนที่ผมพูดประโยคนั้นกับอดิน

“โอ้หื้อสองงง”

“ใจเย็นไว้ย” มาร์ชที่จับไหล่ผมมองไปรอบๆ รวากับว่ากลัวเพื่อนร่วมคอนโดจะเปิดประตูออกมาด่า

“ทำไมต้องทำกับกูแบบนี้” ผมคร่ำครวญตามประสาคนเมา เหตุการณ์ที่เพิ่งเจอนั้นมันเร็วมาก จนผมต้องเมาก่อนจะไปเมาที่ร้านของอดินเหมือนเช่นทุกครั้ง

ผมบังเอิญเข้าไปเห็น (อดีต) แฟนกำลังเข้าด้ายเข้าเข็มกับกิ๊กในคอนโดของผม อ่านกันไม่ผิดครับ

ในคอนโดผม

และบนเตียงของผม!

แฟนผู้ที่ผมกอดจันเจ็ตร้อยดอกหลังชื่อเขาในใจว่าคนนี่คือคนที่ใช่ คือนัมเบอร์วัน คือคนที่ผมจะใช้ชีวิตด้วยไปจนตราប់ชั่วฟ้าดินสลาย แต่กลับทำร้ายผมในสิ่งที่เรียกว่ารุนแรงที่สุด กระแทกตาที่สุด เพราะผมเห็นกับตาตัวเอง

เหอะ ชั่วฟ้าดินสลายเนี่ยนะ ผมคงตั้งความหวังไว้สูงเวอร์เกินไป หน่อย อาจเป็นเพราะที่ผ่านมาผมประสบกับปัญหาความรักมาหลายครั้ง หลายครา และสองก็เข้ามาในตอนที่ผมเริ่มจะหมดหวัง ซึ่งนั่นแปลว่าผมก็ต้องคาดหวังกับคนคนนั้นมากไปโดยปริยาย

แต่ไม่ว่าจะตั้งความหวังหรือไม่ตั้งความหวังเอาไว้ สุดท้ายมันก็จบลงแล้วละครับ ชีวิตนี้ของผมคงไม่เจอความรักที่ดีและสวยงามได้อีกแล้ว เพราะโชคชะตาของผมมันเป็นแบบนี้ เป็นคนที่ช่วยเรื่องความรักจนน่าจะถูกบันทึกไว้ในสถิติโลก

“เข้าไปในห้องไอกรก่อน” มาร์ชเคาะประตูห้องของกร เพื่อนอีกคนที่คอนโดอยู่ไม่ห่างจากผมมากเท่าไร ทันทีที่เกิดเรื่อง มาร์ชก็รีบแจ้นไปรับตัวผมมา แล้วก็พากันมาที่นี่

ไม่นานนักกรก็เปิดประตูออกมา ผมพุ่งตัวเข้าไปในห้องของมันอย่างคึกคัก พร้อมกับเดินไปที่ตู้เย็นเพื่อทำการคว้าเครื่องดื่มอย่างรวดเร็ว

“ฟอง อากาศหนัก” กรมองผมแล้วก็พึมพำ

“มีเบียร์แค่นั้นหรอ อะไรเนี่ย มา เดี๋ยวมึงลงไปซื้อกับกู”

“เบาๆ หน่อยนะไอ้โฮป เพื่อนกูมา”

ผมโบกไม้โบกมือปัดๆ อย่างไม่ใส่ใจ เพื่อนกรก็เหมือนเพื่อนผม มีอะไรที่จะต้องเกรง

“อ้าว อคิน ไม่ได้เจอกันตั้งนาน” มาร์ชทักเพื่อนของกรที่นั่งอยู่ในห้อง ชื่ออคินที่โคตรคึกคักทำให้ผมต้องค่อยๆ หันไปมองคนคนนั้นช้าๆ

แล้วแจ็กพ็อตก็แตก

อคิน บาร์เทนเดอร์ผู้ที่ผมเจอเข้ามาอยู่ในเหตุการณ์รักสลายที่สุดปลาย บาร์ (?) หลายต่อหลายครั้งของผมคนนั้นกำลังนั่งอยู่ในห้องของเพื่อนผม แถมยังได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนของเพื่อนผม

ผมพูดไม่ออกเลย โลกเม่งจะกล่มอะไรขนาดนั้น

อकिनจ้องมองมาที่ผม จากนั้นก็ถอนหายใจ

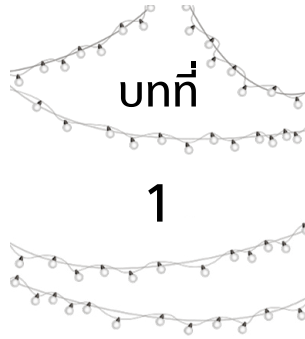
“อย่าบอกนะว่า...”

ผมพยักหน้ากับอकिन แล้วก็ทำหน้าเหยเกอย่างซ้ำอกซ้ำใจ

อกหักอีกแล้ว และอकिनก็มาเป็นพยานรู้เห็น...อีกแล้ว

นั่นแหละครับ ทั้งหมดทั้งมวลที่ว่ำนั่นคือจุดเริ่มต้นของเราสองคน

“รู้จักกับเธอ” กรเบนสายตาจากผมไปที่อकिन

อकिनทำหน้าเหมือนไม่รู้จะตอบยังไง จนผมต้องเป็นฝ่ายตอบเอง

“กูไปเมาที่บาร์เขาบ่อย” ผมขยับร่างกายที่สะโหลสสะเหลมานั่งตรงโซฟา “ทุกครั้งที่กูอกหัก เขายู่ตรงนั้นตลอดเลย ตั้งแต่ไอโฟน ไอพีเอก ไอซ์ซีโมย จนมาถึงคนนี้...” มือของผมกำขวดโซจูในมือแน่น “ไอ้เหี้ยสอง”

กรกับมาร์ชส่ายหน้าเบาๆ อย่างปวดหัว แต่ถึงอย่างนั้นพวกมันก็ส่งสายตามองมาอย่างเห็นอกเห็นใจ

เพราะผมกำลังจะโวยวายและคร่ำครวญเป็นอย่างมาก เรียกว่ามากที่สุดในชีวิตแล้วมั้ง

จำได้ว่าสภาพคนในห้องดูไม่จิต เพราะผมเอาแต่ตัดพ้อต่อว่าในโชคชะตาต่างๆ นานา ทว่าตัวเองเป็นคนคงช่วยเรื่องความรักบ้าง กันด่าแฟนคนล่าสุดบ้าง และก็พร่ำบอกว่าจะไม่มีความรักอีกแล้วบ้าง อาการของผมดูคลั่งราวกับคนบ้า แต่ถึงอย่างนั้นคนเหล่านั้นก็ยังนั่งฟังผมไม่ไปไหน

กรกับมาร์ชไม่เท่าไร เพราะมันคือเพื่อนสนิทของผม แต่อकिनเนี่ยสิ... มันไม่มีท่าทีรังเกียจจริงจังจนเลยสักนิดเดียว

ผมไม่รู้ว่สภาพตัดไปตอนไหน รู้ตัวอีกทีก็ถูกพามาอนในห้องนอน

ของไอ้มาร์ชแล้ว ผมหลับไปอย่างหมดแรง ใบหน้าของผมเต็มไปด้วยรอย
น้ำตาที่แห้งเหือดไปแล้ว รู้สึกอ่อนล้าไปหมดทั้งตัวจนเพลอหลับยาว แต่แม้
ร่างกายจะได้รับการพักผ่อน หัวใจผมก็ยังไม่คลายความเจ็บปวดอยู่ดี

ภาพของสองที่กำลังเปลือยเปล่าคร่อมอยู่บนร่างผู้ชายอีกคนที่กำลัง
เปลือยไม่ต่างกันในห้องนอนของผม...มันย้อนกลับมาทำร้ายผมซ้ำ ๆ รวากับ
จะแก่งกัน

วันนี้ผมขออ่อนแอสักวันหนึ่งก็แล้วกัน

ตอนที่ตื่นขึ้นมาอีกที นอกห้องก็ยังมีเสียงอยู่เลย

ผมพาร่างผืน ๆ ของตัวเองออกมาข้างนอก เห็นไอ้กรร ไอ้มาร์ช และ
อคินนั่งตมกันอยู่ ทั้งสามดูเข้ากันได้ดีอย่างกับคบกันมานาน จนผมมองว่า
ทำไมไม่เคยรู้จักอคินมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้

“ตื่นแล้วเหรอ” มาร์ชทัก

“ก็โงมแล้วเนี่ย”

“สี่ทุ่มครึ่ง”

“อ้อ” ผมมีเรื่องตั้งแต่ตอนสาย ๆ เวลาจึงยังไม่สว่างเลยจนเป็นวันใหม่
ยังไม่ทันที่ผมจะแสดงท่าทางว่าหิวโหย อคินก็ผลักกล่องไก่ทอดมาให้
ตรงหน้าผมอย่างรู้งาน ผมมองบาร์เทนเดอร์ เอี้ย เพื่อนของกรด้วยสายตา
อึ้งเล็กน้อย แล้วจึงค่อย ๆ ลงมือกินเงียบ ๆ

“ทำไมมองเพื่อนกูอย่างนั้น” กรถามอคิน

“เปล่า” คนถูกถามตอบเรียบ ๆ

“กำลังคิดว่าร่างที่โวยวายดำทุกสิ่งทุกอย่างหายไปไหนซะปะ”

“อะเฮ่ม” กูนั่งอยู่ตรงนี้ไวย ไม่ต้งนินทากันตรงขนาดนี้ก็ได้

“มันก็เป็นอย่างนี้แหละ” มาร์ชอธิบาย “เสิร์ฟไม่นานเดี๋ยวก็ฟื้น
เหมือนนกพิณิกซ์ที่ตายแล้วเกิดใหม่”

“เวอร์จิบหาย” ผมบ่น รู้สึกอับอายอยู่บ้าง เพราะยังไม่คุ้นกับอคินดี

“แล้วทีนี้มึงจะเอาไยอะ”

“เอาไยอะไรวะ ก็ต้งเลิคดี”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” มาร์ชตอบ “หมายถึงคอนโดมึงอะ”

“จะย้ายปะ” กรถามเสริม

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ คิดว่าตัวเองคงไม่สามารถกลับไปนอนที่เตียงนั้นได้อีกแน่ๆ เพราะนั่นเป็นเตียงที่...โอ้ย แค่อคิดหัวผมก็ปวดแล้ว

“ย้าย” ผมทำหน้าเหิน้อยหน้าใจ “ต้องย้ายแน่ๆ”

“อคิดกำลังหารูมเมตอะ” กรพยักพยเปิดไปทางเพื่อนตัวเอง “มึงไปอยู่กับมันมัยละ”

ผมอ้าปากค้างน้อยๆ ไม่คิดว่าการจะเสนอข้อสงสัยที่ผมคาดไม่ถึงมาให้ “มึงถามอคิดก่อนมัย”

“เราไม่ติดนะ” อคิดตอบทันที

“หา ง่ายๆ แบบนี้เลย?”

“นายก็ดูไม่ใช่คนเลวร้ายนี่”

ผมทำหน้ามึนงง ขณะที่กรกับมาร์ชสนับสนุนเต็มที่

“ไปเก็บของกันวันนี้เลย”

“เดี๋ยวก่อนๆ” ผมยกมือขึ้นปรามเพื่อน “ยังไม่ได้ตกลงเรื่องค่าเช่าห้องเลย”

“ทุกอย่างคนละครึ่ง” อคิดกล่าวสั้นๆ

ในหัวของผมเริ่มคำนวณค่าใช้จ่าย ที่จริงหลังๆ มานี้ปากกับแม่ค่อนข้างบ่นหนักมากเรื่องค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนของผม ซึ่งส่วนใหญ่หมดไปกับการล่ามเลเทเมาช่วงที่ออกหัก

และผมก็ออกหักโคตรจะบ่อยเลย พับผ้าลิ

มีรูมเมตเอาไว้หารค่าใช้จ่ายมันก็ดี แต่ถ้ารูมเมตคนนี้เป็นอคิด คนที่ผมแทบจะไม่รู้จักเลยนี่มันก็ตัดสินใจยากอยู่เหมือนกัน ที่ผ่านมาผมอยู่คนเดียวมาโดยตลอด ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าการมีรูมเมตมันจะเป็นยังไง

“ไม่ต้องคิดแล้ว” กรสรุป “อยู่กับมาร์ชไม่ยากให้มึงอยู่คนเดียวช่วงนี้”

“ทำไม” ผมเลิกคิ้วอย่างฉงน

“มึงจำไม่ได้หรอ”

“...”

“มึงพูดว่าอยากตาย”

นิ้วของผมชี้ไปที่ตัวเอง “กูเนี่ยนะ”

“เออ” มาร์ชตอบบ้าง “มึงต้องมีเพื่อนอยู่ด้วยสักคน ไม่อย่างนั้น กูกับกรคงไม่สบายใจ”

“เดี๋ยว กูแค่พูดตามอารมณ์ไปงั้นอะ” ผมหน้ามึน ไม่คิดว่าตัวเอง จะลืงปากไปถึงขั้นนั้น “กูไม่ทำอะไรแบบนั้นหรอก”

“มึงไปอยู่กับอคินซะ เดี่ยวเรื่องข้าวของ กูกับมาร์ชจะไปช่วยขน” กรหันไปมองอคิน “มึงก็จะไปช่วยด้วยใช่มะ”

อคินพยักหน้าเล็กน้อยแล้วยกเครื่องดื่มในมือขึ้นมาดื่ม ผมมอง ไปทางเพื่อนๆ คิดว่าพวกนี้คงจะคุยและสรุปกันไปเองเรื่องผมตอนที่ผม หลับอยู่แน่ๆ

ผมเริ่มจะไม่แน่ใจในเรื่องนี้ แต่ผมคงไม่หันไปถามกรกับมาร์ชหรอก ผมถามคนที่โดนร่างแหไปกับผมด้วยน่าจะดีกว่า

“นายโอเคกับเรื่องนี้จริง ๆ เหรอ”

“ทำไมอะ”

“เราไม่ได้เป็นคนที่น่าอยู่ด้วยขนาดนั้นหรอกนะ”

“ก็พอจะเดาออกอยู่”

เฮ้ ไอ้มันกวนตีน ทำไมถึงได้พูดจาแสบกับผมด้วยหน้าตาย แบบนั้น มันทำให้ผมเจ็บเหมือนโดนเคาะกะโหลกด้วยก้อนอิฐ

“ว่าไงนะ”

“เราว่านายได้ยินนะ”

เจอแบบนี้เข้าไป ผมทำอะไรไม่ถูกเลย ในขณะที่เพื่อนอีกสองคน ของผมหันพากันหัวเราะร่วน

“น่าสนุกวะ” กรถึงกับเอามือกุมท้อง “อคินน่าจะคุมความประพฤติมึง ได้อยู่หมดเลย”

“กูโตแล้ว ไม่ต้องมีใครมาคุมความประพฤติ” ผมทำหน้าบูดใส่เพื่อน

“กูกับไอ้มาร์ชคิดกันมานานละว่ามึงอะชีเหงา”

“ไอ้” มาร์ชเห็นด้วย “แล้วพอมึงเหงามากๆ เข้า เรดาร์เวลาหาแฟน

ก็พังไปหมด ได้มาแต่พวกกะหล่ำๆอะไรก็ไม่รู้”

“กูไม่...” ทั้งๆที่คิดว่าผมควรจะเถียงอะไรออกไปบ้าง แต่สุดท้ายผมก็เถียงมันไม่ออก อาจจะจริงอย่างที่กรมั่นพูดก็ได้ ผมชี้เหงา และเมื่อมีความรักก็ค่อนข้างพุ่งสุดตัวจนเกินเหตุ ทำให้มีบ่อยครั้งที่ผมไม่ได้ศึกษาคนคนนั้นให้ดีกว่าจนจะตกลงคบ

เพื่อนๆ คงเหนื่อยจะปลอบแล้ว และผมเองก็เหนื่อยที่จะกลับไปทำตัวแบบเดิม

เหนื่อยที่จะผิดหวังกับความรักแล้วจริงๆ

ผมขยับตัวไปสะกิดอกินยิกๆ

“ไอ้กรมั่นจ้างนายทำอะไร”

“หา”

“ทำไมนายยอมง่ายๆ”

“เราไม่ได้ยอม เราแค่หาคนหารค่าห้องเฉยๆ”

“เราซกมกมากกนะ”

“พอจะรู้”

“กลับห้องไม่เป็นเวลา”

“ไม่ใช่เรื่องของเรา”

“อาจจะมีคนแะมาหาบ้าง อย่างครอบครัวไรเงี้ย น้องสาว แม่”

“ก็แล้วแต่เนี่ย เรื่องปกติ”

“บางทีเราก็จ่ายค่าเช่าไม่เป็นเวลา เพราะป้าของบงอนช่วงปลายเดือนกับต้นเดือนมาก เป็นอะไรก็ไม่รู้”

“เราพอมีสำรอง”

“เราซักผ้าเดือนละครั้งนะ”

“เรื่องของนาย”

“ชีวิตเราไม่ค่อยมีสาระ บางทีก็นอนทั้งวันทั้งวัน”

“คนขี้เกียจส่วนใหญ่ก็เป็นกัน”

เมื่อก็มันเหน็บผมหรือเป่านะ แต่ช่างเถอะ “บางครั้งเราก็ไม่ค่อยมีประโยชน์”

“เราไม่ได้คิดจะใช้นายทำอะไร”

“เราไม่ค่อยทำความสะอาดห้องด้วย”

“ก็คิดว่างั้น”

“แล้วก็ทำรกแบบสุดๆ”

“หมายถึงทำบ้านรกหรือว่าทำตัวรก...โลก” มันดูสงสัยเรื่องนี้มาก
จริง ๆ “เมื่อก๊วนายพูดว่านายไม่ค่อยมีประโยชน์ เราสับสนหน่อยนึง”

ไฉน! “กวนตีนอยู่นะเธอ”

“ก็เราไม่รู้ไฉนว่านายรกแบบไหน”

“หมายถึงทำบ้านรกไว้” ผมดำ “นี่สนิทกันถึงขั้นมาด่าว่าเราทำตัว
รกโลกแล้วหรือ”

“ก็ไม่ได้สนิท แต่เราเคยเซ็ดอ้วกนายที่ร้านสามครั้งแล้ว”

ผมพูดไม่ออกเลย เน้นนานทีเดียวกว่าที่ผมจะกล้ำพูดออกมาอีกครั้ง

“เราชอบทำบ้านรกจริง ๆ นะ” เป็นการพูดในเชิงที่ว่า ‘เออละ กูจะ
เตือนมึงเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะ ถ้ามึงโอเคกับทุกอย่างทีู่กกล่าวมาทั้งหมด
มึงก็ตอบมา’

“น่าจะไหว”

“...”

“เพราะเราชอบเก็บบ้าน”

ผมก็เพิ่งรู้ตัวนี่เองว่ากรกับมาร์ชมันกำลังดูผมกับออคินพูดคุยกันอย่าง
สนุกสนานอย่างกับกำลังดูละครซิตคอม ถ้ามีบ๊อบคอร์นอยู่ตรงหน้าล่ะก็
พวกมันคงจะจกขึ้นมากินระหว่างดูไม่หยุด

พวกมันจะสนุกอะไรขนาดนั้น

“ว่าไงล่ะมึง”

“คนเขาโอเคตั้งขนาดนี้แล้วนะ”

เพื่อนทั้งสองของผมกล่าวเชียร์เต็มที และเมื่อออคินไม่ยอมพูดอะไร
ที่ผิดไปจากที่คุยกันไว้ ผมก็คงต้องปล่อยเลยตามเลย

ตอนนี้ผมขออนอนที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่เดิม

เพราะผมไม่อยากให้ภาพทุเรศ ๆ นั้นลอยเข้ามาในหัวผมอีกแล้ว

ผมค้างที่ห้องของกรอีกสองคืน จากนั้นผมกับเพื่อนๆ ก็พากันมาย้ายของออกจากห้องเดิมของผม เมื่อวันก่อนผมติดต่อกับเจ้าของคอนโดผู้ปล่อยเช่าเอาไว้แล้ว แม้ว่าจะค่อนข้างงุ่มง่ามไปบ้าง แต่คอนโดแห่งนี้ก็ถือว่าค่อนข้างฮือฮาที่สุดในหมู่นักศึกษามอผม เพราะพื้นที่ที่ผมแจ้งออก ก็มีคนแจ้งขอเช่ามาอยู่ต่ออย่างรวดเร็ว เรื่องย้ายออกจึงไม่มีปัญหา

อดินโผล่มาตอนที่ผมกับเพื่อนชนของลงมาใส่ท้ายรถกระบะเป็นรอบที่สาม อาการหอบเหนื่อยของมันที่ให้ความรู้สึกเหมือนคนที่รีบมาให้มันนั่นถือว่าค่อนข้างได้ใจผม ทั้งๆที่เป็นนัดไม่จริงจังแท้ๆ

“อีกเยอะปะ” มันถามแทนคำทักทาย

“อีกสองรอบน่าจะหมด” ผมตอบ

“อืม” มันหันหลังแล้วรีบเดินไปทางลิฟต์ทันที

“เพื่อนมึงโอเคแน่ใช่ไหม” ผมหันไปถามกรที่กำลังง่วนอยู่กับการจัดของท้ายรถกระบะเพื่อให้ทุกพื้นที่มีประโยชน์

“เอาอะไรมาไม่โอเค คุยกับมันมาตั้งแต่อนุบาล นิสัยดีที่สุดแน่อยู่แล้ว”

“วันก่อนมันยังพูดว่ากูทำตัวรกโลกอยู่เลยนะ” ผมพ่นลม

“บางทีมันก็สงสัยไปเรื่อยแหละ” กรยิ้มซ้ำ “มันเป็นคนหน้านิ่งและก็ซื่อๆ สองอย่างนี้พอมาประกอบกันมันก็เลยกลายเป็น...”

“คนที่ดำเจ็บบาก” ผมพึมพำอย่างคนที่โดนมาแล้ว

“ก็ไม่ว่าขนาดนั้น แค่นี้ไปถึงทรง”

“กูจะไหวมั๊ยวะ”

“มึงจะกลัวอะไรละ ถ้ามันด่ามา มึงก็ด่ามันกลับสิ”

“มึงไม่เห็นขนาดตัวมันกับตัวกูเหรอ ยังไงกูก็เสียเปรียบเห็นๆ”

“มันไม่ทำร้ายมึงหรอกน่า”

“มึงแน่ใจขนาดนั้นเลย?”

“มันรู้ใจว้ายังไงมึงก็แพ้”

สรุปคือปากไอกรแย่งพอๆกับเพื่อนมัน ผมถอนหายใจระหว่างที่เดินไปขึ้นลิฟต์เพื่อเตรียมขนของรอบต่อไป เพิ่งเห็นว่าอดินมันยืนอยู่หน้าลิฟต์

“ทำอะไรนะ” ผมถามอย่างงงงัน

“ลืมไปว่าเราไม่รู้เลขห้องนาย”

“อ้อ”

เมื่อลิฟต์เปิดออก ผม อคิน และกรก็ตั้งท่าเตรียมจะเดินเข้าไป แต่เมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ในลิฟต์ ผมก็ได้แต่สตันไปหลายวิ

สอง อดีตแฟนคนล่าสุดของผม

ผมหันหน้าหนีแล้วกำลังจะเดินเลี้ยวไปทางอื่น แต่กลับถูกคว่ำแขนเอาไว้ก่อน

“โฮป อย่าเพิ่งไป”

“ปล่อย” ผมสะบัดมือมันทิ้งอย่างไม่มีดี

“โฮป เราขอโทษจริงๆ ให้โอกาสเรานะ เราจะไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว”

ไอ้กรกำลังจะพุ่งเข้าไปต่อยสอง แต่มีใครบางคนที่เร็วกว่ามันมาก คนนั้นก็คืออคิน แม้ว่าเขาจะไม่ได้ต่อยหน้าคู่กรณีของผม แต่เขาก็ยื่นมือมาดึงมือของสองออกจากแขนผมอย่างไม่เกรงกลัว

“อะไรของมึง มึงเลือกไร!” สองโวยเสียงดัง

“ก็เห็นอยู่ว่าเขาไม่อยากคุยกับคุณ”

“นั่นเป็นเรื่องของกูกับแฟน”

ชินเลย ได้ยินคำว่าแฟนแล้วชินเลยจริงๆ

“ไม่ใช่” ผมกล่าวอย่างท่างเหิน “ไม่ใช่แฟนอีกต่อไปแล้ว”

“...”

“สอง กลับไปเถอะ แคมองหน้าสองเรายังทำไม่ได้เลย นับประสาอะไรกับคุย”

กรผลักสองออกจากลิฟต์ จากนั้นเราสามคนก็ขึ้นไปยังห้องเก่าของผม ผมมีสีหน้าเหนื่อยอ่อน หัวใจเต้นตึกตักเพราะความโกรธที่พลุ่งพล่านเจียบพลัน แต่เหนือสิ่งอื่นใดผมรู้สึกได้ความเป็นอิสระไร้พันธะ

ดวงตาของสองเป็นเพียงสิ่งเดียวที่จะเหนี่ยวรั้งผมเอาไว้ได้ แต่ผมเลือกที่จะไม่มองมัน

“ขอบใจ” ผมบอกอคิน

“เราไม่ได้ทำอะไรเลย” เขายักไหล่

ความรักบางทีก็น่ากลัวอย่างนี้ บทจะหมดรัก...มันก็หมดรักตื้อๆ
ซะงั้น

แต่ความเจ็บปวดกลับเกาะกินหัวใจอย่างยาวนาน รวากับต้องการ
สร้างรอยแผลเป็นไว้บนหัวใจ ให้หัวใจได้รับรู้และจดจำว่าที่ผ่านมาเราผ่าน
ความรักแบบไหนมาบ้าง

สำหรับผม...ล้นแล้วแต่มีความรักที่เจ็บปวดและไม่น่าจดจำเลย
แม้แต่คนเดียว

“เดี๋ยวเราย้ายไปห้องเล็ก”

“เฮ้ย บ้าปะ นายอยู่มาก่อนนะ เราอยู่ห้องเล็กเอง ไม่เป็นไร”

“นายควรอยู่ห้องใหญ่”

“...”

“ของนายเยอะเหมือนคนที่ใช้ชีวิตมาห้าสิบปีแล้ว”

อคินแวงกัดผมด้วยใบหน้าเรียบนิ่งตามเคย เมื่อที่เราสองคนเพิ่ง
เถียงกันเรื่องแบ่งห้อง แนนอนว่าก่อนหน้านี้อคินอยู่ห้องนอนใหญ่ แต่ตอนนี้
เขากำลังอยากจะย้ายตัวเองไปห้องที่เล็กกว่า

ก็ไม่เข้าใจเขาอยู่เหมือนกัน

“รู้ไหมว่าตัวเองจะเสียเปรียบ” ผมพูดอย่างอ่อนใจ

“ไม่เป็นไร เราเลือกเอง”

“ตามใจ”

สุดท้ายผมก็ได้ไปอยู่ห้องนอนใหญ่แบบงงๆ ผมกับคนอื่นๆ ใช้เวลา
ทั้งวันในการจัดของจนเสร็จ จนเวลาหัวค่ำผมก็ได้เอย์ปากกับทุกๆ คนว่า
ขอเลี้ยงข้าวเป็นการตอบแทนที่มาช่วยย้ายของ

“เราไปด้วยไม่ได้นะ” อคินพูดพลางสะพายเป้สีดำขึ้นบ่า “ต้องไป
ทำงาน”

“ที่บาร์เธอ”

“เปล่า อีกที่นึง”

กรกับมาร์ชสบตากัน จากนั้นก็หันมามองผม “มึงไปเลี้ยงร้านที่อคิดินมันทำลิ”

“ถ้าไปร้านนั้น อคิดินก็น่าจะว่างมากินกับเราปะ” ผมตอบกร

“ไม่เป็นไร” คนโดนพาดพิงเอ่ย

“ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ไปกินร้านที่มึงทำงานดีกว่า เพื่อไอ้ไฮปมันเกิดผีทำซาตานเข้าสิงขึ้นมา มันจะได้ไปหาสิงถูกร้าน”

ดูรักกูจั่งเลยนะไอ้กร

“ก็ได้” ผมตอบแม้จะไม่แน่ใจเรื่องเงินในบัญชี “เดี๋ยวเราให้ทิปนายหนักๆ เลย”

“ร้านนี้เราเป็นซีเคียวริตี้นะ ปกติคนเขาให้ทิปกันด้วยเหอ” อคิดินย่นคิ้ว

“ถ้าเราพอใจจะให้ เราก็ให้ได้”

“ไม่เป็นไร เราจะต้องอยู่กับนายไปอีกสักพัก ไว้ค่อยหาโอกาสตอบแทนทีหลังก็ได้”

ในเมื่อเจ้าตัวยีนกรานแบบนั้น ผมคงต้องตามใจ ยีนมองมันเดินออกจากห้องไปด้วยความรู้สึกพยายามปรับตัวให้เคยชิน

“กูลืมคำถามสำคัญไปวะ” ผมเบนสายตาไปมองกร

“คำถามอะไรวะ”

“อคิดินเป็นเกย์หรือเปล่า”

กรพยักหน้า “ใช่ แฟนเก่าทุกคนของมันเป็นผู้ชายหมดเลย”

ผมกะพริบตาปริบๆ แล้วพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้

“อย่างบอกนะว่าสนใจ” มาร์ชเลิกคิ้ว

ถ้าถามถึงความรักตอนนี้ผมคงขอเซย์โน เหนื่อยแล้ว ขอพักยาวๆ

“กูจะสนใจรูมเมตกูเพื่อ? ถ้ามีปัญหาดูก็จะต้องวุ่นวายย้ายข้าวย้ายของอีก ไม่เอาอะ”

“มึงแน่ใจนะ” กรถามกลัวซ้ำ “อคิดินมันหล่อ นิสัยดี แถมยังตรงสเป็กมึงทุกอย่าง มึงจะมั่นใจได้ยังไงว่าตัวมึงเองจะไม่หวั่นไหว”

“กูเจอความรักแย่ๆ มาจนหมดหวังแล้ว คนอย่างกูสมควรจะอยู่นิ่งๆ

คนเดียวไปลักพา”

“แล้วถ้าจู่ๆ อคินมันบังเอิญเป็นความรักที่ดีที่สุดในชีวิตมึง มึงยังจะยืนยันคำเดิมอยู่ปะ”

คำพูดของการทำเอาผมใจลอยไปถึงอนาคต ภาพจางๆ ที่มีผมกับอคิน พวกนั้นมันชวนให้ผมเคลิ้มไปสองวิ แต่ผมก็เริ่มสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง

“เดี๋ยวก่อนนะ ที่พวกมึงเชียร์ให้กูมาอยู่กับอคินนี่ก็คือกะจะจับกูกับอคินปะเนี่ย”

“เปล่า” มาร์ชตอบเสียงสูง

“อคินเองก็เพิ่งโสดมาไม่นาน มันคงไม่คิดอะไรกับมึงหรอก ไอ้เนี่ยมันเปิดใจยาก” กรหลบทาผม

ยิ่งพูดก็ยิ่งฟังดูแย่ ผมกลายเป็นตัวโยโย่หาและวิ่งตามความรักสำหรับเพื่อนไปแล้ว ที่ผ่านมามีผมไม่ปฏิเสธหรอกว่าผมเป็นคนจำพวกนั้น แต่ตอนนี้ผมขอปฏิเสธเสียงแข็งเลยว่าผมไม่อยากเป็น และผมก็จะไม่เป็นด้วย

“กูจะไม่ยอมได้กับอคินให้สมใจพวกมึงหรอก!”

“ใจเย็นๆ พวกกูไม่ได้ตั้งใจแบบนั้นเว้ย” มาร์ชเดินเข้ามากอดไหล่ผม “แต่ถ้ามึงเกิดความรู้สึกดีๆ กับอคินมันจริงๆ พวกกูก็จะไม่ห้าม”

“ให้อาคตเป็นตัวตัดสินก็แล้วกันนะ” กรยิ้มละไม

“ถ้าอคินมันรู้ว่าพวกมึงจับกูถวายพานให้มันแบบนี้ กูก็ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้วนะ”

“ไว้ยยย ไหนละพานที่ว่า!” กรโวย “ถ้ามึงไม่มีวันจะคิดอะไรกับอคินก็จบ ไม่ต้องซีเรียส อย่างน้อยก็ได้เพื่อนหารค่าห้อง”

มันโปกส์ระชะของผมเบาๆ แล้วเดินหายเข้าไปในครัว ผมถอนหายใจใส่เพื่อนอย่างระอา แต่ดูจากท่าทางของพวกมันแล้ว พวกมันคงไม่ได้คิดจะจับคู่ผมกับอคินอะไรขนาดนั้นหรอกครับ พวกมันแค่ไม่อยากให้ผมอยู่ตามลำพัง ส่วนความรักที่จะเกิดขึ้นหรือไม่ นั่นอาจเป็นผลพลอยได้ที่ตามมาทีหลัง

ถ้าหากจะถามผมละก็...ผมมองตัวเองที่ไปหลงรักอคินไม่ออก

ไม่ใช่เพราะเขาไม่ดี แต่ถ้าผมต้องตกหลุมรักคนที่เคยเห็นผมใจสลาย

มาหลายครั้งหลายครา แอมยังเคยเซ็ดอ้วกผมตั้งสามรอบแบบนี้ ผมรู้สึกที่ว่าตัวเองดูสิ้นไร้ไม้ตอกจนเกินไป

เขาคือเซฟโซนของผม คือความอบอุ่นที่แอมองผมก็รู้สึกปลอดภัยแล้ว ตอนมีความรักผมก็เลยวิ่งแจ้งไปบอกเขา ทั้งๆที่ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น แอมตอนนี้ยังกลายมาเป็นรูมเมตอีกต่างหาก

เซฟโซนที่ว่านั้นจะต้องไม่มีการเปลี่ยนแปลง

